

Pikku perunimaatari
Danzigista.

Hinta: 5 penniä.

Näytetty: R. G. Lindström.

Pikku peruukimaakari Danzigista.

Noin sata vuotta takaperin nähtiin usein pienokainen poika joko istuvan Kalastajakadun varrella Danzigissa katselemaassa ohitse kulkewia ihmisiä, tahi seisowan lengollansa sillankäsi puuta vastaan, kummeksien ja ihastellen laiwoja ja merimiehiä. Se oli Johannes Müller, peruukimaakarinpoika.

Hänen sisarensa sanoivat häntä usein eriskummaiseksi pojaksi, kun hänellä oli tapana mennä suwi-iltoina ulos

niitulle kuulemaan riikinkulun laulua, taikka asettaa itsensä kirkon oven pieleen kuulustelemaan urkuin suloisia säweleitä. Ehtoopuhjeilla talwella, kun äitinsä ja sisarensa istuivat ja kehärsiwät tottomalkean paisteessa, oli hänen suurin hurwitzensa kuulella iso-isänsä ja enoinsa puhelewan wieraista maista, taikka kuulla jotakin kaunista raamatun kertomusta, jota lapset kulin wuorostansa luki.

Kun Johannes pantiin kouluun, osotti hän erinomaista halua runouteen, soitantoon ja historiaan. Mutta hänen isänsä oli päättänyt, että pojan piti oppetteleman hänen käsityötänsä, ja toivoi saawansa nähdä häntä joskus, ei oppineena miehenä, waan taitawana peruukimaakarina. Sillä niinä wanhoina aikoina, jolloin melkein jokainen

varallinen mies kävi peruukissa, oli peruukinmaafarin ammatti sangen edullinen ja tuloisa.

Tämä vähäinen poika ei saanut kauvan koulua käydä, vaan pantiin sen sijaan isän werstaan, mutta hänen mielensä oli niin tähtynyt niistä kirjoiista, joita oli lutenut, ja kertomuksista, joita oli kuullut, ettei hän ollut kowin ahkera työssään, tuffapölkyn kimpussa. Hänen isänsä oli monta kertaa pahoilla mielin, nähdesjäsä, kuinka huonosti weitsen, saksein ja langan käyttäminen Johanneselta menestyi, ja salaa huokaili hän pojan tunnottomuutta.

Johannes käytti sillä aikaa jokaisen äyriin, jonka sai, wanhain kirjain ostamiseen. Mutta mitä kirjoilla tekee, kun ei saa aikaa lukea niitä, eikä kynttilää

kään? Peruukimaafari ei saltinut pojalansa olewan kynttilää ehdoolla maatapanon aikaan, sillä hän pelkäsi poikansa walwowan ja lufewan; ja joka hetki päivällä täyhti pojan, jos tahtoi tai ei, hyöriä ja pyöriä käsityössään. Mutta jos kotona ei ollut paljon kynttilöitä, niin oli paljon lamppuja kaduilla; ja usein nähtiin Johannes Müller, jos kohta maafin oli lumipeitossa, seisowan ja lufewan jonkun katulampun walossa, siksi että kirja putosi hänen kylmistä, köntistyneistä käsistänsä.

Kerran kun hän käweli kadulla sywisä ajatuksissaan — hän oli silloin noin kolmentoista vuoden wanha — ajoivat yhdet waunut hänen ylitsensä, murtain häneltä sääriluun poikki. Alusta oli kipu peräti kowa, mutta pahintuska meni pian ohitse, ja hän oli ai-

wan tytywäinen maataksensa muutamit wiikot wuoteella, sillä nyt ei hän tainnut tehdä muuta kuin lukea aamusta iltaan. Mutta koska jälleen parantui, täytyi hänen taas ruweta entiseen työhönsä, joka hänestä sitten oli vielä enemmän wastahakoista kuin milloinlaan ennen.

Samoin kuin moni muu poika, janoosi hän jotakin, hän ei tiennyt oikein mitä. Kirjat, työ ja leikit eiwät taida täydellisesti tydyttää sielun halua; ja Johannes Müllerin tuli vielä oppia käsittämään nämät Wapahhtajamme sanat: "Jokainen kuin juo tästä wedestä, hän janoo jälleen; Mutta joka sitä wedestä juo, kun minä hänelle annan, ei hän janoo ijankaikkisesti; waan se wesi, jonka minä hänelle annan, tulee häneensä sen weden lähteestä."

si, joka tuohuu ijanaittiseen elämään.”

Johanneksen käydessä asioilla kirja käydessä Danzigin kaduilla, otti eräs englantilainen opettaja waarin tuosta kirjassilmäisestä pojasta ja pyysi hänen isänsä antamaan hänelle luwan käydä pari kertaa wiikkoissa hänen kouluansa oppimassa englannin kieltä. Isä antoi siihen suostumuksensa. Mutta siihen aikaan oli koulukirjat kowin kalliita, ja Johanneksella ei ollut rahoja ostaa semmoisia. Hän pyrki kuitenkin ja ahlevoitsi lukemisessa, ostamatta itselleen kirjoja. Tuo ystävällinen opettaja lainasi aina hänelle sen kirjan, jonka hän tarwitfi, ja tämä uskollinen oppilas kirjotti itselleen kopian koko kirjasta, ja jättäin kaikki toiset pojat jälkeensä, tuli hänestä pian taitawin koko joukosta.

Isänsäkin rupeesi päättelemään, että oli parempi antaa pojan tulla oppineeksi mieheksi kuin pakottaa häntä rupeemaan peruukimaakariksi, ja kun muutamit kaupungin miehet tarjousivat kustantamaan hänelle elannon ja maksut akatemiassa, lähetettiin hän Hallen yliopistoon.

Johannes oli sangen ahkera ylioppilas ja kun hänen lukunsa yliopistossa oli päättynyt, muutti hän erääseen kaupunkiin, jossa hänen erinomaiset lahjansa pian saattoivat hänelle edullisen paikan kaupungin muitten oppineitten miesten joukossa. Täällä alotti hän myös uutta elämää. Jumala johdatti häntä armoiltaan tuntemaan että hän itsestään oli kadotuksen ansaitseva syntinen, mutta myöskin tietämään että Jeesus on kuollut, vanhurskaana

wäärintekiiän edestä. Sen jälkeen lo-
 ki hän ennen kaikkea elää pyhää elämää,
 uskon elämää Jumalan Pojassa.

Siihen aikaan oli Saksassa surke-
 at päivät, viholliset tähttivät koko maan
 kauhulla ja werenwuodatuksella. Rau-
 hean sodan meteli kuului kaikkialla; wai-
 niot tallattiin, kyliä poltettiin ja pieniä
 lapsia kuoli nälkään maanteilla. Tätä
 kauhistaavaa hätää seurasi vielä kovia
 tulikutanteja. Kirkkotarhat tulivat hau-
 doilla tähtethiksi, ja yhdessä ainoassa ky-
 lässä jäi kuusikymmentä lasta orwoiksi.
 Moni näistä lapsista tuli Johannes
 Müllerin luo, ruokailen ruokaa ja tur-
 waa. Hän ei juljennut ajaa niitä pois,
 vaan awasi heille owensa ja antoi heil-
 le kodon. Hän käsitti nyt elämänsä
 tarkotuksen ja oli saawuttanut oikean
 waiikutusalan, joka oli, ruweta äitit-

tömien ja isättömien isäksi ja pienten turvattomien lapsi-raukain lempeäksi ystäväksi. ”Rakkaus voittaa kaikki”, se oli hänen mielilauseensa. Hänen koulusansa oli rakkaus johtajana ja järjestyksen pitäjänä. Lapset olivat tyllä taitamattomia, mutta mikä enimmäin huoletutti heidän hyvänlaitasta opettajaansa, oli se, että he usein olivat myös pahankäisiä. Hän tiesi, että kun he saavat oppia lukemaan, kirjottamaan ja työtä tekemään, heidän taitamattomuutensa tulisi autetuksi ja poistuiksi, mutta että synti ainoastaan voitetaan, koska Kristuksen rakkaus asuu sydämissä. Hän koetti saattaa heitä onnellisiksi, johdattain heitä Herran Jesuksen tykö. Lapsilla oli hyvä halu kuuntelemaan kertomuksia, ja Johannes Müller oli mainio esittelemään historiallisia kertomuk-

fia. Törkeät ja hillittömät pojat istuivat hiljaisesti hänen ympärillensä, kuunnelleen kertomusta tuhlaajapojoista taikka Wapahhtajan kuolemasta ristinhirsiuudessa. Wälistäin opetti hän heille myös vähäisiä wirsiä, joita hän itse oli heitä warten kirjottanut.

Eräänä kylmänä talvipäivänä, jolloin leipä oli hywin vähissä, tuli rampa poika-raukka lainalosauwain nojassa ja sanoi Müllerille: "Di, hyvä herra, armahatakaa minua! Rakas herra, ottakaa Kristuksen tähden minua luotseenne! Pankaa minua johonkin werstaan, minä tahdon ruweta kraatariksi taikka miiksi waan tahdotte, kun waan otatte." — "Rakkaat lapseni", sanoi Müller toisille lapsille lapsikodussaan, "ajat owat ankarat eikä minulla ole paljon leipää teille, mutta minä tahdon kui-

tenkin ottaa tuon oudon pojan, sillä Herra Jeesus sanoo: "Sen, kun olette tehneet yhdelle näistä vähimmäistä weljistäni, sen teitte minulle." Muistatkaa sanani: Sumala, joka on saattanut pikku Antin tänne niin pitkän matkan päästä, on kyllä antawa leipää, ei ainoastaan hänelle, waan myös meille kaikille." Ennen tulewata sunnuntaita lähetti eräs wapasukuinen herra kaksituhatta rikkiä leiwäksi näille orpolapsille.

Muutamia näistä pojista, joita Johannes Müller niin suurella waiwalla kaswatti ja opetti, eivät, walitettawasti, tulleet semmoisiksi kuin hän oli toivonut, mutta ensin osa heistä kasoi kuitenkin hurskaksi ja hyödylliseksi ihmisiksi. Kun wanhat oppilaansa lähtiwät koulusta pois ansaitsemaan elatus-

tanja erinkaltaisilla käsitöillä, tuli heidän sijaansa taas toisia nuorempia lapsia; mutta missä hyvänsä hänen poikansa olivat, ei Müller koskaan unhottanut kehottamasta heitä wiisaila ja lempeillä kirjjeillä, ja kun he tarwitsivat hänen neuwoansa ja apuansa, oli hän aina walmis auttamaan heitä.

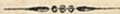
Wihdoin waipui hän kowalle tauti-
 tuoteelle, ja muutaman wiikon sairastettua-
 nsa nukkui hän kuoleman uneen
 uskoissa Wapahtajaansa. Kolme päivää
 sen jälkeen kantoi itkewä lapsiparwi hä-
 nen hautaan, jonka partaalla weisattiin
 seuraawat wärshyt, jotka myös olivat
 hänen hautapaanuunsa kirjotetut:

Toka elää Jesuksessa,

Se ei kuole milloinkaan,

Wähän aikaa waan unessa
 Sewähtää hän waiwoistaan;
 Ruumis, joka lasketahan
 Maas hantaaan lahoomaan,
 Ei jää ikuisesti maahan,
 Nousee Herran kunniaan.

Koska tuomiopasuna
 Soipi päivän lopussa,
 Ruumis uusi kirkkahana
 Heräjäapi haudasta.
 Sitte alkaa uskowille
 Elo uusi-taiwaassa;
 Jeesus, anna armos meille
 Eläisjä ja kuollessa!

Turusja, 1870.

G. W. Wilén'in ja Rumpv. kirjapainosja.